

Arrest

nr. 62 259 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partijen (hierna: verzoekers) voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vragen, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, het ogenblik waarop de wettelijke bepalingen betreffende het rolrecht van kracht werden, waardoor voor onderhavige procedure voor de Raad geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure dus kosteloos is.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali uit Hallaq i Vogël (gemeente Lipjan), Kosovo. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. U bent gehuwd met M. E. (...) (O.V. 6.491.547), een Roma. In 1992-1993 werd u als militair opgeroepen om te gaan strijden in Bosnië en Kroatië. U heeft hier echter geen gevolg aan gegeven. Uit schrik voor problemen omwille van uw dienstweigering verbleef u drie jaar bij uw oom in plaats van thuis. Uw vader werd door Servische militairen geslagen opdat u zich alsnog zou aanbieden voor uw legerdienst. Na drie jaar kon u opnieuw thuis verblijven, maar u voelde zich niet vrij. U stelt zich, net als uw vader en grootvader, die hun grond niet durfden te bewerken, niet veilig te voelen in Kosovo. Na de oorlog in Kosovo in 1999 probeerden Albanezen immers alle niet-Albanezen uit uw dorp te verjagen. U kreeg in die periode thuis bezoek van leden van het UÇK (Kosovaars Bevrijdingsleger) die u wapens vroegen en aanmaanden te vertrekken. Uw neef B. B. (...) werd in 1999 vermoord toen hij zijn dochter in Ferizaj wou bezoeken. KFOR is toen tussengekomen en hebben later het lichaam van B. (...) vrijgegeven. In 2000 kwamen drie van uw neven (O. (...), L. (...) en M. (...)) om het leven toen een bom aan hun huis werd geplaatst. I. S. (...) een ander familielid van u, werd in 2001 door onbekenden ontvoerd. Enkele weken later werd zijn levenloos lichaam teruggevonden. Eveneens in 2001 vielen vier gemaskerde Albanezen bij u thuis binnen. U werd vastgebonden en geslagen waardoor u nog steeds problemen heeft aan uw oren. Uw echtgenote werd tijdens deze inval aangerand waardoor ze sindsdien getraumatiseerd is. Uw belagers dachten onterecht dat u met de Serviërs had samengewerkt en wilden dat u het dorp verliet. Na het vertrek van uw belagers bent u naar KFOR gegaan waar uw klacht werd genoteerd. Als gevolg van uw klacht werden twee verdachten ondervraagd. Door een gebrek aan bewijzen werden ze echter vrijgelaten. De eerste arts waar u uw echtgenote naartoe bracht weigerde haar te onderzoeken. Uw echtgenote kon echter wel terecht bij een Albanese arts die voorzien werd door KFOR. Zij werd zowel door deze arts onderzocht als door een arts in het ziekenhuis. Ze kreeg medicatie voorgeschreven. Voor uw oorproblemen kon u eveneens terecht bij de arts die door KFOR werd voorzien. U kreeg oordruppels voorgeschreven. Uiteindelijk verhuisde u in 2003 naar Prishtinë. Uw kinderen gingen er naar school, maar werden er geslagen en gepest. Toen u uw kinderen naar een andere school bracht, kenden ze er dezelfde problemen. U sprak de lerares en de onderdirecteur aan. De laatste liet weten dat het misschien zou verbeteren tijdens het volgende schooljaar. Eén maal werd uw zoon op straat geslagen. Toen u de vader van de dader sprak, kreeg u als antwoord dat uw zoon toch nog leefde. In juli/augustus 2009 vertrok u naar Fushë Kosovë, waar u een woning van slechte kwaliteit huurde. Uw kinderen werden wederom op school geslagen en gepest. Die schooldirecteur zei niet alle kinderen te kunnen beschermen. U stelt u tevens het slachtoffer te zijn van discriminatie. Zo zei het arbeidsbureau bij het zien van uw Servisch schooldiploma dat u geen werk zou kunnen vinden. U moest ook twee maanden wachten voor het verkrijgen van een sociale uitkering. Ondanks het feit dat u drie keer vroeg voor een woning, werd u in tegenstelling tot de Albanezen, geen woning toegekend. Verder kreeg uw vader geen invaliditeitsuitkering. U besprak uw problemen met een Ashkalipartij die de Ombudsman op de hoogte heeft gebracht. Uw problemen werden echter niet opgelost. Uiteindelijk verliet u samen met uw echtgenote en drie minderjarige op 14 september 2009 Kosovo, richting België, waar u op 18 september 2009 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en die van uw kinderen, uw lidkaart bij een Roma-partij. Verder legde u volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: een attest van de dienst belastingen volgens welke u bent vrijgesteld van onroerende voorheffing, een attest van het kadaster volgens welke u geen onroerend goed bezit, een attest van het directoraat voor gezondheid en sociaal welzijn volgens welke momenteel geen gevolg kan gegeven worden aan uw aanvraag betreffende huisvesting aangezien er geen woningen voorhanden zijn, een krantenartikel betreffende het feit dat uw vader een invaliditeitsuitkering werd geweigerd, de uitspraak van het ministerie van werk en sociaal welzijn betreffende de weigering van de invaliditeitsuitkering, drie medische attesten betreffende de gezondheidsproblemen van uw vader, een attest van eigendomsbelastingen en meerdere Belgische medische attesten betreffende uw rugproblemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft het feit dat u zich niet veilig voelt in Kosovo, waarbij u verwijst naar de doden die vielen in uw familie in de periode 1999-2001 toen Albanezen niet-Albanezen wilden verjagen en de inval bij u thuis in 2001, dient er vooreerst gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap

zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en ook nadien met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt ook naar voor dat in de regio's Lipjan en Prishtinë, waar u voornamelijk verbleef tot uw vertrek naar België, de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de Roma en Ashkali bevredigend is. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van deze gemeenschappen in deze gemeenten. Uit cijfers van het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) blijkt tevens dat in de periode 2000-2008 ongeveer 87 Roma en 833 Ashkali en Egyptenaren vrijwillig naar Lipjan (vanwaar u afkomstig bent en waar u woonde tot 2003) zijn teruggekeerd. In diezelfde periode keerden 32 Roma en 313 Ashkali en Egyptenaren terug naar Prishtinë, waar u van 2003 tot een tweetal maanden voor uw vertrek naar België verbleef.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat nav de moord op uw neef B. B. (...) KFOR is tussengekomen (CGVS, p.4). Ook na de inval bij u thuis in 2001 kon u zich beroepen op KFOR. KFOR arresteerde toen twee verdachten, die later evenwel, bij gebrek aan bewijzen, terug werden vrijgelaten (CGVS, p.9). Bovendien verklaarde u persoonlijk nooit problemen te hebben gekend met de politie of andere autoriteiten in uw land (CGVS, p.21). Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het trauma dat uw echtgenote zou opgelopen hebben na de inval bij jullie thuis in 2001, waarbij u werd geslagen en uw echtgenote werd aangerand, dient opgemerkt te worden dat nadat

een eerste arts weigerde uw echtgenote te behandelen, uw echtgenote nadien terecht kon bij een arts die door KFOR werd voorzien. Uw echtgenote werd sindsdien permanent behandeld en regelmatig onderzocht. Voor grondige onderzoeken kon ze terecht in een ziekenhuis. Uw echtgenote kreeg ook medicatie voorgeschreven. Aangezien een huisarts liet weten dat het niet nodig was om een psycholoog of een psychiater te raadplegen, heeft ze bij dergelijke specialisten ook geen afspraak gemaakt (CGVS, p.8-9 en p.20). Aansluitend dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande de permanente behandeling en regelmatige onderzoeken van uw echtgenote, u hiervan niet het minste begin van bewijs kan voorleggen (CGVS, p.10). Uw echtgenote beweert trouwens door geen enkele arts gezien te zijn geweest. Ze stelde ook geen medicatie genomen te hebben (CGVS echtgenote, p.4).

Wat betreft uw beweringen het slachtoffer te zijn van discriminatie in Kosovo (zo diende u twee maanden te wachten alvorens een sociale uitkering te krijgen, kreeg u geen woning toegewezen en genoot uw vader geen invaliditeitsuitkering) dient te worden benadrukt dat om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u twee maanden moest wachten op een sociale uitkering omdat de bevoegde instanties meenden dat u reeds in een andere gemeente een uitkering genoot. Eens u uitgeklaard had dat dat niet het geval was, kreeg u na twee maanden een maandelijkse uitkering van 60 euro (CGVS, p.16-17). Dat u geen woonst werd toegewezen en dat uw vader geen invaliditeitsuitkering kreeg, is te wijten aan het feit dat de voorwaarden hiertoe niet werden vervuld. U kreeg geen woning omdat u reeds een sociale uitkering genoot (CGVS, p.17). Inzake de weigering van het toekennen van een invaliditeitsuitkering aan uw vader legt u een beslissing neer van de bevoegde instanties. Uit de beslissing blijkt echter dat de invaliditeitsuitkering aan uw moeder werd geweigerd omdat zij niet aan de voorwaarden voldoet. Er wordt geen enkele melding gemaakt van uw vader. Dat u in Fushë Kosovë een woning van slechte kwaliteit betrok is een aangelegenheid van louter socio-economische aard welke niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Aansluitend dient opgemerkt te worden dat u, omdat u tot een minderheidsgroep behoort, werd vrijgesteld van het betalen van grondlasten (CGVS, p.16).

Uit informatie blijkt bovendien dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Het onderwijssysteem in Kosovo staat open voor leden van de RAE-gemeenschap, maar het valt niet te ontkennen dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, waarvan de belangrijkste zijn: armoede, een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallele scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in de gemeente Fushë Kosovë, waar uw kinderen laatst school liepen, worden bovendien ernstige inspanningen geleverd om RAE-kinderen te integreren in het onderwijs. Zo beheren de NGO Balkan Sunflowers en het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu' er samen een "leercentrum" voor 300 Ashkali en Egyptische leerlingen. Het project ging van start in maart 2008. U stelde dat uw kinderen op school gepest en geslagen werden door andere leerlingen. Dergelijk problemen zijn onvoldoende zwaarwichtig om te worden aanzien als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijk gedrag is bij kinderen overigens inherent aan hun leeftijd

en een universeel gegeven. Bovenstaande maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

In verband met het feit dat u in 1992-1993 weigerde in te gaan op uw militaire convocaties dient erop gewezen te worden dat de voormalige Federale Republiek Joegoslavië reeds in 1996 een eerste amnestiewet aannam voor feiten van dienstweigering en desertie begaan tot december 1995. Deze wet werd in maart 2001 gevolgd door een nieuwe amnestiewet die amnestie verleende aan personen die misdrijven tegen de strijdkrachten hadden begaan tot 7 oktober 2000. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat deze wetten daadwerkelijk ten uitvoer werden gelegd. U stelde gedurende drie jaar niet thuis verbleven te hebben en dat uw vader in die periode door militairen werd geslagen opdat hij zou vrijgeven waar u zich bevond. Na die periode kon u terug naar huis keren en met uitzondering van het feit dat u zich niet vrij voelde, kende u geen concrete problemen meer nav uw dienstweigering (CGVS, p.19).

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en die van uw gezin, uw lidmaatschap van een Roma politieke partij, het feit dat u geen onroerend goed bezit, geen onroerende voorheffing dient te betalen, dat er geen gevolg werd gegeven aan uw aanvraag inzake sociale huisvesting, dat er geen invaliditeitsuitkering werd uitbetaald, alsook de gezondheidsproblemen van u en uw vader, staan hier immers niet ter discussie. Wat betreft uw gezondheidsproblemen dient opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van verzoeker, zijnde tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker, daar verzoekster wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voeren zij een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari

2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Verzoekers betwisten de verbeterde veiligheidssituatie voor de RAE-gemeenschap in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999. In 1999 vielen er immers nog doden in de familie van verzoeker toen de Albanezen de niet-Albanezen uit Kosovo wilden verjagen. Daarnaast vond er in 2001 een inval bij verzoekers thuis plaats waarbij zij werden geslagen en verzoekster werd aangerand. Ook vormden verzoekers en hun kinderen meermaals het voorwerp van discriminatie, zoals terdege wordt geïllustreerd door hun verklaringen betreffende het wachten op een sociale uitkering, de weigering hen een woning toe te kennen, de weigering verzoekers' vader een invaliditeitsuitkering toe te kennen en het pestgedrag op school ten aanzien van verzoekers' kinderen. Voorts onderstrepen zij dat hun leven in Kosovo ondraaglijk is. Het is niet omdat er in 2008 een grondwet van kracht werd en een antidiscriminatiewet werd ingevoerd dat er in de praktijk geen discriminaties op grond van etnie voorkomen. Beide vormen integendeel een indicatie voor het bestaan van discriminatiegronden, vermits er anders geen nood zou zijn aan het uitvaardigen van deze instrumenten.

Ten slotte citeren verzoekers een passage uit een rapport van Amnesty International van 2010, waaruit blijkt dat de situatie in Kosovo nog steeds onstabiel en onzeker is. Derhalve kon verweerder niet in redelijkheid concluderen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming, zeker nu de verklaringen van verzoekers niet worden betwist en zij aldus geloofwaardig zijn.

3.2.3.2. Aangaande de in het verzoekschrift geciteerde passage uit het rapport van Amnesty International merkt de Raad op dat verzoekers zich beperken tot een letterlijke overname van de conclusie van het verslag en het aldus om een zeer algemene situatieschets gaat. Daar waar het citaat in uiterst algemene bewoordingen refereert aan een nog steeds in Kosovo aanwezige onzekere en onstabiele situatie en een gebrek aan middelen en politieke wil om de herintegratie te verzekeren – hetgeen kan resulteren in schendingen van de rechten van teruggekeerden – wijst de Raad erop dat verweerder in zijn motivering betreffende het wijzigende beeld van de RAE-gemeenschap in Kosovo niet stelde dat de situatie honderd procent perfect is en zich nergens nog problemen van welke aard dan ook zouden voordoen. Verwerende partij maakte gewag van “*een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderheden-rechten in het naoorlogse Kosovo*” en “*in de Kosovaanse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering van de integratie van de RAE*”. Specifiek met betrekking tot de regio's Lipjan en Pristina, waar verzoekers voornamelijk verbleven voor hun vertrek naar België, merkte

verwerende partij op dat de veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van Roma en Ashkali er wel degelijk bevredigend is.

De Raad is hoe dan ook van oordeel dat dit rapport, dat een uiterst globaal overzicht biedt van de situatie van Roma in Kosovo, niet van aard is om te concluderen dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, §2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan doen gelden. Zulks dient steeds *in concreto*, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, te worden aangetoond. Dit uitgangspunt wordt ook gehanteerd door het UNHCR, waarnaar het rapport veelvuldig verwijst ter bespreking van de nood aan internationale bescherming (bijlage 2 aan het verzoekschrift, p. 7 ev.). In zijn '*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*' van 9 november 2009 benadrukt UNHCR namelijk dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele, intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

In casu kan de Raad niet akkoord gaan met het argument dat verzoekers geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd omtrent een wezenlijk element van hun specifieke relaas, met name de gewelddadige inval bij hen thuis *anno* 2001. Immers, de Raad constateert dat er verschillende inconsistenties opduiken omtrent de beweerde inval. Zo hield verzoeker aanvankelijk voor dat enkele leden van de UCK hun huis binnenvielen, waarna ze zijn vrouw verkrachtten en hem mee naar de bergen namen (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 2). Uit zijn verhoor bij verwerende partij blijkt evenwel geenszins dat verzoeker naar de bergen werd meegenomen, maar hij integendeel bij hem thuis werd opgesloten en naar een andere kamer werd gebracht op het moment dat zijn vrouw werd verkracht (administratief dossier, stuk 11, CGVS verhoor 05/07/2010, p. 8). Verzoeker voegde er aan toe dat hij na afloop van dit alles meteen naar de KFOR ging, vermits hun basis zich erg dicht bij hun huis bevond (administratief dossier, stuk 11, CGVS verhoor 05/07/2010, p. 4 en 8), hetgeen bevestigt dat hij gedurende het hele voorval thuis verbleef en helemaal niet naar de bergen werd gebracht door zijn belagers. Geconfronteerd met deze inconsistentie verweerde verzoeker zich door te stellen dat hij niet alles goed kan onthouden (administratief dossier, stuk 11, CGVS verhoor 05/07/2010, p. 13). Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, die mee aan de basis ligt van het vertrek uit zijn land van herkomst, mag nochtans worden verwacht dat deze in het geheugen van verzoeker gegrift staat en hij hierover eenduidige en nauwkeurige verklaringen kan afleggen. Verzoekster maakte overigens evenmin enige melding van het feit dat haar man elders zou zijn heengebracht (administratief dossier, stuk 23, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 2). Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeksters oorspronkelijke verklaring dat het om drie UCK-leden ging (administratief dossier, stuk 23, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 2) niet te rijmen valt met het verhoor bij verwerende partij, waar zij melding maakte van vier belagers (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 11/01/2011, p. 4). Ook hier dient te worden aangestipt dat van verzoekster, die naar eigen zeggen door deze Albanezen werd verkracht en geslagen met een ijzeren staaf, verwacht kan worden dat zij deze traumatiserende gebeurtenis nauwgezet kan weergeven en aldus – gelet op het kleine aantal belagers – in staat is om het correcte aantal weer te geven. De Raad is van oordeel dat beide tegenstrijdigheden betreffende een cruciaal voorval uit het opgeworpen asielrelaas de algehele geloofwaardigheid van verzoekers aantasten.

Indien het voorgehouden relaas geloofwaardig zou zijn, *quod non*, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In dit verband stelde verweerder vast dat, indien er zich interetnisch geïnspireerde gewelddaden zouden voordoen, er in Kosovo verscheidene beschermingsactoren voorhanden zijn – in het bijzonder de

Kosovo Police, de EULEX en de KFOR – die allen een toereikende hulp bieden aan minderheden. De motivering dat er ook voor Roma en Ashkali wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging bestaan – hetgeen verzoekers door het citeren van voormelde, zeer algemene conclusie van het Amnesty International rapport wensen te ontcrachten – wordt bovendien door hen zelf bevestigd. Immers, verzoeker gaf zelf aan dat naar aanleiding van de moord op zijn neef B. de KFOR tussenkwam en maatregelen trof (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 11/01/2011, p. 19). Na de inval bij verzoekers thuis noteerde de KFOR eveneens hun klacht en beloofde deze organisatie haar best te doen om de schuldigen te vinden, hetgeen resulteerde in het ondervragen van twee verdachten, die nadien – bij gebrek aan bewijs – werden vrijgelaten (administratief dossier, stuk 11, CGVS verhoor 05/07/2010, p. 9). Betreffende het trauma dat verzoekster zou hebben opgelopen, deelde verzoeker voorts mee dat zij permanent werd behandeld door een arts die de KFOR voorzag en dat zij tevens medicatie kreeg voorgeschreven (administratief dossier, stuk 11, CGVS verhoor 05/07/2010, p. 9). De KFOR vergezelde zowaar kinderen van verzoekers broer naar school (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 11/01/2011, p. 21).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk worden betwist dat de KFOR inderdaad een bevredigende vorm van hulp biedt aan verzoekers.

Waar verzoekers in hun verweer op summere wijze een herhaling geven van het door hen voorgehouden asielrelaas, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers met voormelde herhaling in gebreke blijven. Het betoog dat de grondwet van 2008 en de antidiscriminatiewet juist illustreren dat discriminatiepraktijken wel degelijk voorkomen vermits deze wettelijke initiatieven anders niet noodzakelijk zouden zijn, kan niet volstaan nu de bewijslast – zoals hierboven werd uiteengezet – in beginsel op de asielzoeker rust en de aangevoerde vrees tot vervolging of het reële risico op ernstige schade zoals bepaald in 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet *in concreto* dient te worden aangetoond. De motivering van verwerende partij blijft aldus ook op dit punt onverminderd overeind.

De sterk geïndividualiseerde motieven van verweerder – van een abstracte en op vormelijke stijlfomules gesteunde motivering, zoals verzoekers beweren, is derhalve geen sprake – aangaande de uiterst bevredigende situatie voor de RAE-gemeenschap in de gemeenten Lipjan en Pristina, waar verzoeker met zijn gezin vandaan komt, het speciaal onderwijs voor RAE-kinderen in de gemeente Fushë Kosovë waar zijn kinderen school liepen, het zich *de facto* hebben kunnen beroepen op de bescherming van de KFOR, de door en via KFOR verstrekte medische zorgen en het maandelijks ontvangen van een sociale uitkering worden door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verzoeker toont met de geciteerde bewoordingen van het Amnesty International rapport van 2010 waar in algemene termen wordt gesproken over een nog bestaande onstabiele en onzeker situatie, over kwetsbare individuen, over een mogelijkheid dat RAE bij terugkeer zouden kunnen slachtoffer worden van vervolging of ernstige schade en dat personen die lijden aan een chronische ziekte die niet behandeld wordt in Kosovo dienen internationale bescherming te ontvangen, niet aan – gezien voormelde sterk gepersonaliseerde motieven die niet worden weerlegd – dat hij bij terugkeer naar voormelde regio geen beroep zou kunnen doen op de aldaar aanwezige nationale en internationale autoriteiten en hij zou verstoken blijven van onderwijs voor zijn kinderen en van enige sociale ondersteuning voor zijn gezin.

Voorts stelt de Raad vast dat de motivering in verband met de amnestiewet die reeds in 1996 werd ingevoerd voor weigeraars van militaire convocaties in voormalig Joegoslavië, deze met betrekking tot de weigering van toewijzing van een woning en weigering van een invaliditeitsuitkering aan verzoekers vader en betreffende het pestgedrag op school evenmin worden aangevochten in onderliggend verzoekschrift, waardoor zij als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers' asielrelaas op wezenlijke elementen niet geloofwaardig kan worden bevonden, dat zij zich voor hun al dan niet reële interetnische problemen kunnen richten tot de in Kosovo aanwezige officiële instanties, meer bepaald de KFOR, dat zij effectief een beroep kunnen doen op sociale uitkeringen en dat hun kinderen er zelfs een aan de RAE geëigend onderwijs kunnen volgen. Derhalve kan hen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, c van de

vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

3.2.4. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekers neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 26) en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 27) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van zowel 5 juli 2010 als 11 januari 2011, en verzoekster tijdens het gehoor op 11 januari 2011, de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissingen tegen alle redelijkheid ingaan, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd en verzoekers deze wanverhouding evenmin aantonen.

3.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt en die dienen te worden samengelezen met de vaststelling van voormelde tegenstrijdigheden betreffende een uiterst wezenlijk element van het voorgehouden asielrelaas. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT